

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 269/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J. – C., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob/31/2010-180 z 26. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. – C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2011 doručená sťažnosť P. J. – C., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob/31/2010-180 z 26. októbra 2010.

Podľa názoru sťažovateľa „... Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, je rozhodnutie: Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Cob 31/2010 zo dňa 26. 10. 2010, ktorým Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 33 Cb 403/2003 zo dňa 10. 11. 2009, vo výroku o zamietnutí žaloby a náhrade trov konania a ktorým rozsudkom zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 2. 12. 2010.“.

Zo sťažnosti vyplýva, že „Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania podaným dňa 24. 1. 2003 domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1.844,72 € (55.574,- Sk), titulom nezaplatenia zmluvnej pokuty a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

V predmetnej právnej veci Okresný súd Košice II vydal platobný rozkaz. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný dňa 15. 4. 2003 odpor s odôvodnením, v ktorom navrhol, že je nepochybné, že žalobcovi nárok na penále nevznikol, ani vzniknúť nemohol a preto tento neexistujúci nárok nemôže uplatňovať v tomto konaní.

Sťažovateľ vo vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že podľa zmluvy o dielo, ktorú účastníci konania medzi sebou uzavreli, sa odporca ako objednávateľ v čl. VI. zaviazal v prípade omeškania s úhradou faktúr zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,3% z fakturovanej čiastky za každý deň omeškania. Keďže sa odporca dostal do omeškania s úhradou svojich finančných záväzkov, bola mu daňovým dokladom – faktúrou č. 02102 zo dňa 8. 3. 2002 vyúčtovaná zmluvná pokuta za omeškanie s úhradou jednotlivých faktúr.

Písomným podaním, doručeným súdu dňa 19. 5. 2008, zoberal sťažovateľ návrh na začatie z časti späť z dôvodu, že nesprávne vypočítal výšku zmluvnej pokuty a to z dôvodu, že pri výpočte vychádzal z nesprávnych príjmových dokladov a správne výška zmluvnej pokuty je vo výške 36.583,60 Sk a dátumy úhrad za výrobu a montáž plastových okien sú nasledovné: dňa 6. 8. 2001 úhrada 50.000,- Sk, 17. 9. 2001 úhrada 50.000,- Sk, dňa 26. 10. 2001 úhrada 30.000,- Sk, dňa 17. 12. 2001 úhrada 60.000,- Sk, dňa 12. 2. 2002 úhrada 37.454,40 Sk a na základe týchto úhrad sťažovateľovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej

pokuty vo vyššie uvedenej výške. Na základe týchto skutočností navrhol sťažovateľ, aby súd konanie v časti 18.990,40 Sk zastavil a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 36.583,60 Sk.

Žalovaný s čiastočným späťvzatím návrhu na začatie konania súhlasil.

Súd prvého stupňa z predložených listinných dôkazov zistil, že žalovaný žalobcovi plnil na daňový doklad – faktúru č. 2001120 tak, že žalovaný žalobcovi zaplatil sumu 267.454,40 Sk a posledná platba bola uskutočnená dňa 14. 1. 2002. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobcovi zaplatil o 40.000,- Sk viac, než je peňažný nárok žalobcu z daňového dokladu – faktúry č. 2001120 na sumu 227.454,40 Sk.

Podľa názoru súdu prvého stupňa, žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty, avšak súd využil moderačné právo a žalobcovi priznal plnú pokutu výške 0,1% denne, čo predstavuje 36,5% ročne. Z uplatneného nároku žalobcu to predstavuje sumu 12.194,53 Sk, t. j. 404,78 €.

Z dôvodu, že žalovaný vo svojich písomných podaniach uplatnil započítaciu námietku do výšky uplatnenej, resp. priznanej pohľadávky súdom, a keďže preplatok na faktúre č. 2001120 predstavuje sumu 40.000,- Sk, súd započítaciu námietku žalovaného uplatnil pri priznanom nároku žalobcovi na zmluvnú pokutu vo výške 12.194,53 Sk, t. j. 404,78 €.

Na základe kritéria hodnoty zabezpečovacieho záväzku, súd prvého stupňa posudzoval, či peňažné vyjadrenie výšky zmluvnej pokuty, ktorú by mal žalovaný zaplatiť, nie je primerané vo vzťahu k peňažnému vyjadreniu hodnoty zabezpečovacieho záväzku.

Vykonaním dokazovania, posúdením oboch zákonných kritérií, súd prvého stupňa dospel k záveru, že peňažné vyjadrenie výšky zmluvnej pokuty, ktorú by mal na základe uplatnenia žalobcom žalovaný zaplatiť je neprimerané vo vzťahu k peňažnému vyjadreniu hodnoty zabezpečovacieho záväzku.

Voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Cob 31/2010, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku o zamietnutí žaloby v časti 1.214,35 EUR a vo výroku o náhrade trov konania a zaviazal sťažovateľa nahradiť

žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 81,66 EUR, na účet právneho zástupcu žalovaného.“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukázal na túto časť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu:

„Preto aj keď účtovné doklady, ktoré predložil žalovaný, nespĺňali formálne náležitosti podľa zákona č. 431/2002 o účtovníctve, boli spôsobilým listinným dôkazom v súdnom konaní podľa § 125 O. s. p. na preukázanie platieb zo strany žalovaného do pokladne žalobcu, ak žalobca nespochybnil ich vierohodnosť iným spôsobom.

Námietku zo strany žalobcu, že jeho pracovníčka omylom vystavila duplicitné príjmové doklady, nemohol súd prvého stupňa ani odvolací súd akceptovať, pretože toto tvrdenie o omyle žalobcu, žalobca ničím nepreukázal, teda nepreukázal svoje tvrdenie o omyle, hoci podľa citovaného ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p. bol povinný označiť, alebo predložiť dôkaz o svojom tvrdení. Žalobca mal preto predložiť originál príjmových pokladničných dokladov, ktoré v konaní nepredložil a na preukázanie svojho omylu navrhoval dôkaznú povinnosť zo strany žalovaného. ...

Porušovateľ sa nezaoberal návrhom sťažovateľa zo dňa 4. 2. 2008, ktorým sťažovateľ žiadal súd prvého stupňa, aby zaviazal žalovaného predložiť originály všetkých príjmových a výdavkových dokladov, preukazujúcich priebeh jednotlivých úhrad na istinu z fak. č. 2001120 vo výške 267.454,40, Sk, keďže práve žalovaný tvrdil, že túto sumu sťažovateľovi uhradil. ...

Nemôže obstať tvrdenie porušovateľa, že sťažovateľ ničím nepreukázal svoje tvrdenie o omyle, hoci podľa citovaného ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p. bol povinný označiť, alebo predložiť dôkaz o svojom tvrdení, a že mal preto predložiť originál príjmových pokladničných dokladov, ktoré v konaní nepredložil a na preukázanie svojho omylu navrhoval dôkaznú povinnosť zo strany žalovaného.

Takémuto tvrdeniu porušovateľa chýba akákoľvek logika. Keďže sťažovateľ popieral iba dva doklady o ktorých tvrdil, že boli vystavené omylom a neboli zúčtované, nemohol preto predložiť ich originály. ...

Súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné mať v konaní hodnoverne preukázané skutočnosti, ktoré boli v konaní sporné a to, či odporca zaplatil sťažovateľovi sumu o 40.000 Sk navyše, t. j. sumu 267.454,40, Sk.

V konaní nebolo preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 40.000,- Sk navyše... Nemôže byť predseda dôkazom tvrdenie žalovaného, že z jeho strany došlo k úhrade sumy 267.454,40 Sk, pokiaľ ako dôkaz v konaní predložil iba príjmové doklady žalobcu na sumu 50.000,- Sk zo dňa 6. 8. 2001 a na sumu 30. 000,- Sk zo dňa 26. 10. 2001, t. j. potvrdenia žalobcu, že tieto sumy spolu vo výške 80.000,- Sk od žalovaného prevzal.“

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti argumentuje týmto:

„K využitiu moderačného práva... sťažovateľ uvádza, že... súdy použili moderačné právo vo väčšom rozsahu ako to zodpovedá § 301 Obch. zákonníka. ...

Porušovateľ sa v sťažnosťou napadnutom rozsudku nezaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľa, nepreskúmal dôkazy, na ktoré poukazoval sťažovateľ, iba prevzal odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, o ktoré oprel svoje skutkové závery, vybral iba niektoré z dôkazov predložených počas konania. ...

Porušovateľ v zásahu do základných práv sťažovateľa pokračoval. Na odvolacie dôvody sťažovateľ nedostal žiadnu odpoveď. Odpoveďou porušovateľa bolo stotožnenie sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa, argumentujúc, že súd prvého stupňa z toho, čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery. ...

Zásada voľného hodnotenia dôkazov však neznamená, že by súd mal na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, alebo o ktoré oprie svoje skutkové závery a ktoré opomenie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená tendenčné ignorovanie, či popieranie ich výpovednej hodnoty, pretože takéto konanie súdu je znakom ľubovôle a súdnej závislosti.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. – C., podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Cob 31/2010 zo dňa 26. 10. 2010, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Cob/31/2010, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť P. J. – C. trovy konania spolu vo výške 314,18 € (2 x 123,50 € - 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie na Ústavný súd SR + 2 x režijný paušál 7,41 €, DPH vo výške 20 % - 52,36 €), podľa § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. na účet advokáta: JUDr. J. G., č. ú... v Č., a. s., pobočka P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh môže ísť vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací v odôvodnení svojho rozhodnutia k jednotlivým námietkam sťažovateľa uviedol:

- *k námietke, že krajský súd sa nezaoberal návrhom sťažovateľa zo 4. februára 2008, ktorým žiadal súd prvého stupňa, aby zaviazal žalovaného predložiť originály všetkých príjmových a výdavkových dokladov preukazujúcich priebeh jednotlivých úhrad v sume 267 454,40 Sk, a že krajský súd nesprávne vyhodnotil jeho vyjadrenie, že pri výpočte vychádzal z nesprávnych príjmových dokladov a že ani jeden z účtovných dokladov „nie je v súlade so zákonom o účtovníctve“:*

«Žalobca v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vyjadrenie žalobcu, že žalobca pri výpočte zmluvnej pokuty vychádzal z nesprávnych príjmových pokladničných dokladov, avšak s prihliadnutím na to, že žalovaný nepredložil správne doklady v súlade so zákonom o účtovníctve má súd uznať iba tie „nesprávne doklady“, ktoré odsúhlasili obidve strany. Toto tvrdenie žalobcu odvolací súd nepovažuje za správne a nie je v súlade s ustanovením § 125 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dôkazom v súdnom konaní sú všetky prostriedky, ktorými možno zistiť skutkový stav veci. Preto aj keď účtovné doklady, ktoré predložil žalovaný, nespĺňali formálne náležitosti podľa

zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, boli spôsobilým listinným dôkazom v súdnom konaní podľa § 125 O. s. p. na preukázanie platieb zo strany žalovaného do pokladne žalobcu, ak žalobca nespochybnil ich vierohodnosť iným spôsobom. Námietku zo strany žalobcu, že jeho pracovníčka omylom vystavila duplicitné príjmové pokladničné doklady, nemohol súd prvého stupňa ani odvolací súd akceptovať, pretože toto tvrdenie o omyle žalobcu, žalobca ničím nepreukázal, teda nepreukázal svoje tvrdenie o omyle, hoci podľa citovaného ustanovenia § 120 Občianskeho súdneho poriadku bol povinný označiť, alebo predložiť dôkaz o tom svojom tvrdení. Žalobca mal preto predložiť originál príjmových pokladničných dokladov, ktoré v konaní nepredložil a na preukázanie svojho omylu nedôvodne navrhoval dôkaznú povinnosť zo strany žalovaného.»;

- k námietke, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom tvrdení, podľa ktorého sťažovateľ ničím nepreukázal svoje tvrdenie o omyle, hoci podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak bol povinný urobiť, alebo predložiť dôkaz o svojom tvrdení, t. j. originál príjmových pokladničných dokladov, ktoré nepredložil, ale navrhoval dôkaznú povinnosť zo strany žalovaného:

„Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že účastníci konania, teda žalobca aj žalovaný majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie svojich skutočností a tento dôkaz súdu predložiť.“;

- k námietke, že krajský súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľa, nepreskúmal dôkazy, na ktoré poukazoval, iba prevzal odôvodnenie rozhodnutia prvého stupňa a stotožnil sa s jeho právnymi a skutkovými závermi, a k námietke, že krajský súd nevykonal dôkazy, ktoré navrhoval sťažovateľ, pretože ich považoval za rozhodujúce v tomto konaní, a ich nevykonanie neodôvodnil, čo má za následok protiústavnosť rozsudku krajského súdu:

„Odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia v napadnutej časti a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolaniu žalobcu, odvolací súd uvádza nasledovné...

Podľa § 132 ods. 1 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa, z toho čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a vo veci správne rozhodol.“;

- k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa zmluvnej pokuty za omeškanie a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ako aj k namietanému spôsobu vyrovnania sa s uplatnením moderačného práva súdom prvého stupňa:

„Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu v odvolaní v tom, že žalobca mal nárok na vyššiu zmluvnú pokutu ako si uplatnil v tomto konaní, pretože mal nárok na zmluvnú pokutu 0,3 % denne z fakturovanej čiastky 227 454,00 Sk t. j. vo výške 133 742,56 Sk (4 439,44 eur) a nie iba z neuhradenej čiastky. Zmluvnú pokutu, ktorú si účastníci konania dohodli v zmluve v prípade, že žalovaný ako dlžník bude v omeškaní s úhradou faktúr za cenu diela, je v skutočnosti sankciou za omeškanie dlžníka. Žalovaný bol v omeškaní s úhradou časti fakturovanej ceny diela, nie celej fakturovanej ceny diela, preto žalobca nemá nárok na zaplatenie sankcie z tej fakturovanej ceny diela, ktorú žalovaný hradil včas. Navyiac žalobca si v tomto konaní uplatnil zmluvnú pokutu iba vo výške 55 574,00 Sk (1 844,72 eur), po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 1 214,35 eur, preto predmetom konania nebola pohľadávka vo výške 4 439,44 eur. Preto súd prvého stupňa jej oprávnenosť nepreskúmaval a nebola ani predmetom odvolacieho konania, preto sa odvolací súd bližšie týmto tvrdením žalobcu nemohol zaoberať. Odvolací súd považuje za správny postup súdu prvého stupňa, ak neprimerane vysokú zmluvnú pokutu vo výške 0,3 % denne znížil na 0,1 % denne podľa § 301 Obchodného zákonníka.“

Z už uvedeného vyplýva, že krajský súd sa zaoberal v napadnutom rozsudku so všetkými námietkami sťažovateľa uplatnenými v odvolaní, pričom ústavný súd nezistil

existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietaný rozsudok krajského súdu, ktorým tento súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II o zamietnutí žaloby v časti 1 214,35 €, vo veci týkajúcej sa zaplata sumy 1 844,72 € z titulu nezaplata zmluvnej pokuty, bolo možné považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel základného práva na súdnu ochranu. Krajský súd reagoval ústavne akceptovateľným spôsobom na odvolacie námietky sťažovateľa, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde. Právne závery krajského súdu sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a so zákonom, a nemožno preto akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že „v žiadnej nožnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia... nevyplývajú“ zo skutkových zistení. Krajský súd sa zaoberal odvolacími dôvodmi sťažovateľa a vo vzťahu ku kľúčovým dôkazom, na ktoré poukazoval sťažovateľ, prevzal podrobné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ozrejmil, prečo napr. nepokladá námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesúladu predložených účtovných dokladov so zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov („nesprávne účtovné doklady“) v kontexte ustanovenia § 125 OSP za dôvodnú (podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.), rovnako ako aj zníženie zmluvnej pokuty v zmysle § 301 Obchodného zákonníka (podľa ktorého neprimerane vysokú zmluvnú pokutu môže súd znížiť s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovacej povinnosti, a to až do výšky škody, ktorá vznikla do doby súdneho rozhodnutia porušením zmluvnej povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta. Na náhradu škody, ktorá vznikla neskôr, je poškodený oprávnený do výšky zmluvnej pokuty podľa § 373 a nasl.).

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy

účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97). Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu nie je arbitrárny, ani svojvoľný a je ústavne udržateľný. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením (prípadne odoprením či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011